

quæ super morientium dispositione & mandatis characterem fert, sive formulam ultimæ voluntatis morientium exprimit, quod Testamentum Romanò loquendi more dici solet: altera verò pactorum seu fœderum super reconciliatione dissidentium consensionem juramentò firmatam habet. Est enim, notante Varinò in Lexico, Συνωμοσία, ἢ μεθ' ὀρκίων φιλία, amicitia juramentis confirmata. Præterea observat Svidas in Lexico, voce διαθήκη, eam idem esse quod συνθήκην, quæ vox pactum denotat, quemadmodum διασίθεμαι, ἀπὸ τῆς συνσίθεμαι, quod est paciſcor, usurpatur: cujus acceptionis exemplum Luc. XXII. v. 29. etiam occurrit, ubi Christus Apostolis suis regnum διασίθεω, i. e. pactò promittere dicitur, ut, quandoquidem perseveraverint in tentationibus ejus, super ipsius mensâ in regno gloriæ comesturi ac bibituri sint. Estq; Philologorum haud incerta ea observatio, in lingvâ Hellenisticâ διαθήκην idem esse cum συνθήκη, quandoquidem quod Hebraicè בְּרִית in codice sacro legitur, in LXX virali versione per διαθήκην exprimi videas: nisi quòd Ebr. IX. 16, 17. Luc. XXII. v. 20. & aliàs, huic voci διαθήκη ex speciali N. T. œconomia, superaccessisse videatur ista significatio, ut, præterquam pactum significat, etiam Testamentum notet, sitq; adeò pactum testamentarium, quan-